

דלת

יאנוש קורצ'אק, כתבים כרך ז', עמ' 294-295
תרגום: אורי אורלב

הזעיק האב הזקן את בנו הראשון אל הטורקליו, הצביע על דלת כבדה, מפרזלת ואמר: "פתח".
הבן הפנה מבט שואל אל הקש"ש. המבט הביע פליאה, אי אמון והתחשבות.
"לך לעזאזל", אמר האב בכעס, "אמסר אותך לבתי ספר. תהיה סוחר, משפטן, תעשין, אך לא תהיה
בן אדם."
הוא קרא לבן השני.

"אבא!", אמר הצעיר, "מדוע לא הראית לי עד עכשו את הדלת הזפה הזאת?"
"הסתלק!", קרא האב בכעס, "הסתלק מהטורקליו הזה ומהבית הזה. ממילא נכוננו לך חיי אמן נע
ונד! פיטון של נשים עירמות", הוסיף.
הקש"ש קרא לבן השלישי.
"פתח את הדלת", פקד.

הצעיר התקרב לדלת, פתח את הפרזול במבטו, לחץ פי הסדר על כל שבר מתכת.
"לך לעזאזל", סגן האב, "אמסר אותך לבתי ספר: אתה תקים בתי חרשת, תגבר באדמה או שתקים
בתים לספסרים."
קרא לבנו הרביעי.
"פתח", חזר על הפקדה.

הצעיר התקרב לאטו לדלת, לחץ על המנעול החלוד, דחף פעם, פעמים, שלוש, לא בכוח רב, מבלי
להאמין במעשיו, ולחש:
"אינני יכול".

האב נזף בו בכעס:
"לך לעזאזל! תהיה רופא, הססן זהיר וחלש. תאסף רובלים ממרשמים."
הוא קרא לבן החמישי.
"אה! אף פעם לא ראיתי דלת כזאת. מענין לאן היא מובילה?"
"אם כן, פתח אותה", צוה האב.
הבן דחף, עצר ואמר:
"קרא למסגר, אבא."

"לך לכל הרוחות, עתונאי", צעק הזקן וקרא לבנו הששי.
כשראה הבן את הדלת המסתורית זנק אליה מיד, דחף פעם ופעמים, נשען עליה בכל כבד גופו, הלם
בפרך עד שהדלת הצטלצלה, שוב דחף, חזק יותר ויותר, עד שדם פסה את עיניו וורידיו התנפחו. זמן
רב התמודד עם הדלת עד שזיעה נטפה מפניו ונשימתו כבדה עליו.
"איזו מין דלת זאת, אבא? לאן היא מובילה?" שאל ובקולו נשמע זעם חסר אונים ובושה.

"בני!", קרא האב. אתה האחד ביניהם, אתה – בן-אדם. אתה נאבק ורק כאשר אלו כוחותיך רק אז
אתה שואל: "לאן?" ודמעות עומדות בעיניך מהורות... אמר לי, האם אתה רוצה ללכת ללמוד? ומה
אתה מבקש להיות בהיותך בן-אדם?...

הדלת הזאת מובילה אל האינדאל!
ורק אל תחשבו שבחיים על כל ששה סוחרים, רופאים או עתונאים יש בן-אדם אחד. מספרם קטן
לאין ערך!

